

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 5. SZÁM 2008. MÁRC. 2

Kedves Testvéreim!

A 32. zsoltár egy olyan ember éneke, aki megtapasztalta a bűnbocsánatot és ezt csodaként éli meg. Valami olyan nagy horderejű dolog történt vele, amiről nem tud hallgatni. El kell mondania nagyobb körben is, a gyülekezetben. Mi történt ezzel az emberrel? Mai nyelven talán így lehetne elmondani a zsoltárt: Lelki mélyponton voltam, annyira, hogy erőm sem volt és ebben a

bántottam meg. Akkor elhatároztam, hogy kipróbálom azt, amiről annyiszor hallottam már, de eddig nem hittem, hogy bármilyen hatása lehet. Hogy hajlandó legyek kipróbálni azt, hogy egy láthatatlan személytől kérjek segítséget, ahhoz el kellett vesztenem minden más megoldási lehetőséget. Amikor annyira rosszul voltam már, hogy teherre vált minden, akkor őszintén kitárulkoztam Isten előtt. Elmondtam az összes elron-

Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétké eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezéd, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. Megvallottam neked vétkemet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsáttottad bűnömet, amit vétettem. Ezért hozzád imádkoznék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. Te vagy az oltalmam, megővsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel. Bölcsésé teszed, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adsz, rajtad lesz a szemem. Ne legyek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád. Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az ÚRban, azt ő szeretettel veszi körül. Örüljete az ÚRnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!

Zsolt. 32

nyomorult állapotomban egyedül voltam a gondolataimmal. A gyógyszerek, amiket kaptam, nem akartak hatni és el voltam csüggedve. Dolgozni nem tudtam, de a gondolataim szabadon szálltak. Ahogy így erőtlenségemben végiggondoltam az életemet, rájöttem, hogy mennyi hibát követtem el. Jöttek az emlékek és én úgy bántam minden rosszat, amit elkövettem! Másra akartam gondolni, de nem bírtam szabadulni az emlékek súlyától. Szinte agyonnyomott az a tudat, hogy mennyi embert

tott dolgomat és Ő megbocsáttott nekem. Hirtelen elrendeződött bennem minden és már nem éreztem azt, hogy mindjárt megfulladok. Lement rólam a teher, leemelte rólam az Úr és én végre újra szabadnak éreztem magam. Így tudtam letenni azokat a bűnöket, amelyeket olyan sokáig hordoztam és amelyek nemcsak a lelkemet mérgezték, hanem a testemet is. Azért jöttem most közéték, hogy elmondjam azt a feledhetetlen élményt, hogy Isten kapcsolatba lépett velem és levette rólam azt a súlyt, ami

teljesen beterített.

Nézzük meg Testvéreim egy kicsit közelebről is, hogy mi az, ami miatt a zsoldáros ilyen hálás Istennek. Egy boldog ember tesz előttünk hitvallást. De ez az ember nem volt mindig boldog. Nem volt mindig helyén az élete.

A zsoldár elején bevallja, hogy a szíve álnok volt. Ott volt benne az, hogy nem segítem a másikat, hanem inkább gátolom, nehogy neki jobb legyen, mint nekem. Nem mondok még véletlenül sem jót a másokra, mert ezzel esetleg bízatom, hogy amit csinál, az jó és hasznos. Megdicsérem a másikat, hízelgek neki, de közben azt kívánom, hogy bárcsak ne lenne itt, mert konkurenciát látok benne – pedig a concurrere együttfutást jelent, nem ellenségeskedést. Ha nekem rossz, másnak miért legyen jó? Tudom, hogy a másik nagy bajban van és bajában egyedül van, de nem állok mellé és nem leszek a támasza. Nem teszem szebbé a napját. Sajnos, magyar betegség az, hogy hagyjuk, hadd főjön a másik a saját levében. Míg más népek fiai körömszakadtig tudnak harcolni egymásért, belőlünk valahogy hiányzik vagy hiányos bennünk az összetartás. Nem tudok a másikért úgy harcolni, mintha magamért harcolnék. Nem tudok a másik sikerének úgy örülni, mintha az a sajátom lenne, sőt inkább akadályozom a sikert.

Amikor hallgattam, csontjaim kiszáradtak egész nap tartó jajgatásom miatt, mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, odalett az erőm, mint nyári hőségben. (3-4. vers, Tóth Kálmán fordítása)
Keservesen szenvedett a zsoldáros.

Fájdalmában már ordított. És ez az iszonyatos fájdalom és erőtlenség nem akart szünni. Nem volt tőle pihenés. Nyáron, amikor a hőmérő higanyszála 30 fok fölé emelkedik és már csak alig pihegünk, alig várjuk, hogy az este enyhülést hozzon. Ilyenkor jólesik még egy kicsit üldögeálni és beszélgetni. A zsoldáros azonban nem tapasztalhatta meg ezt az estével jövő enyhülést sem, mert éjjel-nappal ránehezedett az Úr keze.

A betegséget az ókori Kelet népei ártó démonoknak tulajdonították. Ránk maradt amuletteken szárnyas, ember alakú démonok keze térden álló emberek fejére nehezedik, sőt a démon lába is emberre tapos. Egyik démon a sivatagi szelet ábrázolja, mely betegséget hoz. A zsoldáros életében ennél a betegségnél azonban egy fontos fordulat áll be. Rájön, hogy ez nem egyszerű betegség. Eljut oda, hogy a bajt már nem valami ártó démonoknak tulajdonítja, hanem az Úr kezéből fogadja el (Zsolt 38,3k.; 39,11k.; Ézs 45,7). Isten igazságosan büntette őt; rá akarta vezetni arra, hogy meglássa és megvallja a vétkeit. De amíg nem jutott bűnbánatra, egyre nőttek szenvedései. Az Úr harcolt ezért az emberért a betegség által.

Néha nagyon nehéz felismernünk az életünkben a bűnt. Ragaszkodunk valamihez, annyira jónak tartjuk, hogy nem is jut eszünkbe, hogy esetleg bűn. Ilyenkor Isten ilyen vagy olyan módon a segítségünkre siet és megnyitja a szemünket. Van, amikor elég ehhez egy őszinte beszélgetés egy baráttal. Van, amikor sok csalódás kell, hogy érjen minket, mire megértjük, hogy

ez vagy az az út le van zárva előttünk. Időnként nagyon hosszú időbe telik és rengeteg energiába kerül, mire eljutunk ideig, mert saját magunk gátoljuk vagy késleltetjük gyógyulásunkat. A zsolttáros is már csak saját tapasztalából annyit ír: *Ne legyetek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád.* (9. vers, Tóth Kálmán fordítása)

Addig kell keresni az Urat, amíg megtalálható. A zsolttáros olyan lelki és fizikai állapotba került, hogy ha akkor nem fordul imádságban az Úrhoz, nem biztos, hogy lett volna következő alkalma. Ő élni tudott megfelelő időben a kegyelemmel. Őszintén, „kozmetikázás” nélkül bevallott mindent: ez vagyok, ezt tettem – bocsáss meg, fogadj el. És Isten válasza nem marad el: megbocsátotta ennek a bűnös embernek az álnokságát, a bűnét betakarta kegyelmével és nem számítja fel többé vétkeként azt, amit elkövetett. Ezzel egy teljesen új élet lehetőségével ajándékozta meg a zsolttarost. Mindez kegyelemből van, ingyen. Az ember nem tud ezért semmit tenni. Hogy ezt az ősegyház milyen nagyra értékelte, azt az a hagyomány is bizonyítja, hogy a zsolttárt a keresztyének az újonnan megkereszteltek vízből kijövelekor énekelték. Isten elfogadja a bűnbánatot és kegyelme által teljesen új emberré formál minket, egy új, jobb élet lehetőségét kínálva.

Ebben az új életben Isten a Vele való kapcsolat által biztonságot kínál. Ami más számára pusztító és kárára van, az a keresztyén ember számára Isten által

arra lehet alkalom, hogy megtapasztalja Isten gondoskodását. A zsolttáros itt a vizet említi, ami pusztító, kaotikus, Isten ellen lázadó őselem is lehet. Olyan erő, amely veszélyezteti Isten munkáját – gondoljunk csak az özönvízre. Itt Isten általa pusztította el a világot. Hatalmas, az ember által időnként megfégezhetetlen, megszelídíthetetlen erő lakik a vízben. Azonban ahogy annakidején Nóénak sem ártott az özönvíz, úgy a mindenkor Istenhez tartozó emberek is védve vannak a pusztulást hozó veszedelmekben. Jézus érdeméért még a halál erői sem fognak fogni rajtunk. Nincs hatalom, ami minket kiragadhatna Isten kezéből. Nem erőszakosan köt minket oda magához, hanem a szeretet eltéphetetlen kötelékével.

Mindenkinek megvan a választási lehetősége. Senki sincs elvágva attól a drága lehetőségtől, hogy megérezze a bűnbocsánatot és azt, hogy ő már a megváltottak közé tartozik. Már Isten Jézus vére által eltörölte minden álnokságát, minden vétjét. Nem arra néz Isten, aki volt, hanem arra, aki a kegyelem által lett. Így vagyunk úton ezen a földön a mennyei haza felé. Ahogy Pál apostol mondja: *Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.* (Fil 3,13-14)

Ámen

(Elhangzott 2008. február 24-én)

HOGY S MINT?!...

BESZÉLGETÉS DIENES KORNÉLIÁVAL,
GYŰLEKEZETÜNK GONDNOKÁVAL

Úgy tudom fiatalon kerültél Csehországba. Nem volt nehéz elszakadni szülővárosodtól?

Szüleim és szülővárosom – Kassa elhagyásának fájó pontja az azóta eltelt idő alatt gondolatban számtalanszor foglalkoztatott. Nem sokkal érettségim után férjhez mentem és csak azután költöztünk Prágába, miután mindkét gyermekünk megszületett. Férjem, prágai születésű révén, kassai tanulmányai befejezése után bejelentette, hogy ő, aki megszokta a fővárosi életvitelt, nem marad egy „vidéki városkában“. A munkáltatójához benyújtott, Prágába szóló áthelyezési kérelmének eleget tettek. A család együttmaradása érdekében követtem. Fialat fejjel akkor a döntés számomra nem volt nehéz, nem éreztem annak a súlyát, milyen bánatot okozok ezzel szüleimnek. Amikor a Prágába induló repülőgép felé indultam kézen fogva két és fél éves kislányomat, a másik karommal átölelve négyhónapos kisfiamat, utánunk nézve édesanyámék akkor azt hitték, megáll a szívük verése. Bár igyekeztünk hazalátogatni – érthető, hogy ilyen távolságból nem tehetük meg olyan gyakran, mintha egy városban éltünk volna... Édesanyám azóta már belenyugodott, de tudom, hogy egy nap sem múlik el, hogy imádságában az Úr elé ne vinne minket és az Ő kezébe le ne tenne bennünket. Most, hogy már én is kétszeres nagymama vagyok, szinte velőig hatolóan át tudom érezni azt,

amit akkor ő érzett.

Ennyi év ittlét után hogy látod: szeretik a csehek a magyarokat? Láttad-e valaha előnyét vagy hátrányát annak, hogy magyar nemzetiségű vagy – még annak ellenére is, hogy anyanyelvi szinten beszélsz csehül?

Ezt a kérdést már többször feltették nekem. Kutatva emlékeimben, nem igazán tudok feleleveníteni egy esetet sem, hogy valaha is hátrányom származott volna abból, hogy magyar vagyok. Sokkal inkább előnyöm. Így utólag átgondolva, talán azért is, mert kisebbségi magyarként sohasem volt bennem kisebbségi érzés. Cseh barátaim, munkatársaim legfeljebb csak élcelődtek velem, de sose bántottak. És ugye adódtak helyzetek, amikor bizony jól jött nekik a magyar tudásom.

Amikor annakidején megalakult ez a gyülekezet, mit vártál tőle és megvalósultak ezek a dolgok?

A gyülekezet megalakulása óta reménységgel imádkozom azért, hogy megtartassék, lelkiekben és számban gyarapodjék. Isten kegyelméből – az időközönként felmerülő nehézségek el-

lenére is a gyülekezet él, sőt az utóbbi időben szerintem egyre jobban elevenedik. Ezt remélem nem csak én, de mások is érzékelik. Aminek beteljesülését még várom, az az, hogy a Prágán kívül élő magyarság egy-egy nagyobb szórványában legalább időközönként lehessenek istentiszteletek.

Nemcsak hogy a gyülekezet gondnoka vagy, de aktívan részt veszel a gyülekezet minden aktivitásában. Mi az szerinted, ami miatt érdemes bibliaóra-ra vagy énekkarra járni? Mit ad Neked az énekkar és mit a bibliaóra?

Nagyon fontosnak tartom és örömmel tölt el, hogy ez év elejétől beindultak az egész gyülekezetet foglalkoztató bibliaórák. Már sokszor felmerült bennem, hogy a vasárnapi istentiszteletek utáni szeretetvendégségen elmondjunk hétköznapi viselt dolgainkat, csak éppen arról nem esik szó, hogy az éppen elhangzott prédikáció miként szólított meg bennünket. A bibliaórák lehetőséget adnak arra, hogy az egyes Igéket mélyrehatóbban megvizsgáljuk, világosabban megértsük és megbeszéljük, kit hogyan érintettek meg, hogy bizonyosságot tehessünk egymásnak és így egymás hite által épülhessünk... Ami pedig az énekkart illeti: már jó ideje sóvárogva figyeltem egy-egy fellépését... Nagyon szeretek énekelni, de mivel a kórus szintén csak fiatalokból áll, nem volt merszem ajánlkozni. Hálás köszönetem, hogy segítettél ezt a gátlást áthidalni. Ez év januárjától járok énekkari próbákra, és hát mihez hasonlíthatnám ezt az érzést? Modern szóval élve minden énekkari alkalom egy „lelki jacuzzi”.

Megelevenít, felüdít, bármilyen fáradtan is megyek oda. 294. dicséretünk szavai jutnak eszembe: „Megvidámít, éltet, bátor szívet ad” – bár az énekíró ezeket a szavakat Jézus jelenlétére érti, az éneklésünkkel mégis szorosan összefügg, hiszen mi Neki, Róla énekelünk, s minden énekkari együttlétünk elején imádságban is kérjük az Ő jelenlétét és áldását. Kihasznlom az alkalmat, és kérek mindenkit, aki úgy érzi, szeretne csatlakozni az énekkarhoz, jöjjön bátran, hiszen az előbb már említett énekben az is áll: „Kik szeretjük Istent, Zengjünk neki itt lent S otthon: odafenn“!

Miben látod gyülekezetünk feladatát itt a prágai magyarság körében? Szerinted csak a magyarság felé kell a misszióknak irányulnia?

Bátran merem állítani, hogy gyülekezetünk a prágai magyarság egyik biztos támpontja. Feladatunk, hogy itt legyünk mindenki számára, akinek fontos a hitélet. Azok számára, akik még csak keresik Istent. De feladatunk az is, hogy megkeressük, buzdítsuk és körünkbe hívjuk azokat, akik hitéletükben elszunnyadtak. Missziós gyülekezetként nem csak a magyarság felé kellene nyitottnak lennünk. Az ilyen irányú tevékenységek még csak körvonalazódnak, ám ha kérjük Istent, hogy használjon bennünket munkásaiként, minden bizonnyal meg is fogja mutatni feladatainkat és az alkalmakat is megadja majd, ahol majd bizonyosságot tehetünk Róla.

Köszönöm, hogy időt szántál rám!

Nagyon szívesen!

Bodnár Noémi

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5.emeleten vagy a kápolnában – vagy megegyezés szerint. **Következő rendkívüli próba: március 8-9-én** kórusösszpontosítást tartunk a Nemzetiségek házában. (korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZETBEN TÖRTÉNT:

– Ft. Erdélyi Géza, Egyházunk püspöke **április**

25-27-re jelezte gyülekezetünk meglátogatását.

– A gyülekezet presbitériuma levélben fordult a Szlovákiai Református Keresztény Egyház Zsinati Tanácsához, melyben kérelmezi az egyház alkotmányának módosítását. A presbitérium azt szeretné elérni, hogy az anyaegyház határozza meg a „missziós” gyülekezet fogalmát, jogosultságait, és szerepkörét az egyház gyülekezeteinek kötelékében. A Zsinati Tanács **március 8-án fog ülésezni.**

– A gyülekezet énekkara **április 8-ára** tervezte be koncertjét. A megközelítőleg

egy órás előadásnak a Prágai Magyar Kulturális Intézet ad helyet. Kérjük a gyülekezeti tagokat, értesítsék erről az eseményről barátait, ismerőseiket. A bizonyágtételen túl ez az alkalom egyfajta nyitást is jelenthet a tágabb prágai magyarság felé.

PROGRAMAJÁNLÓ:

– **Március 7, 18.00:**

Beszélgetés **Farkas Iván** képviselővel és **Luboš Palata** cseh újságíróval, melynek témája a **szlovákiai magyarság helyzete** és perspektívái.

– **Március 16, 14.00:**

II. RÁKÓCZI FERENC EMLÉKTÁBLÁJÁNAK MEGKOSZORÚZÁSA

A koszorúzásra a Kisoldalon (Malá strana) kerül sor. Az ünnepségen **gyülekezetünk kórusa is fellép.**

PRÁGÁBAN TÖRTÉNT:

Febr. 24-én, a Szent Vitus főkatedrálisban nagy tömeg gyűlt össze, hogy megemlékezzen a kommunizmus áldozatairól. Václav Malý prágai római katolikus püspök ünnepi megemlékezésében tragédiának nevezte az 1948 februárjában véghezvitt kommunista fordulatot. A fordulat következtében 1948-1989 között a politikai foglyok száma meghaladta a 262 ezret és 241 személyt végeztek ki „antikommunista tettek” miatt.

(forrás: www.reformatus.hu)

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz